

een hooge koof, welke overgaat in een achtkanten houten lichtkoepel. De gestukadoorde vestibule-wanden worden geleed door een weelderige decoratief-opgevatte Korinthische pilasterorde, welke niettemin de eenvoudigste is der beide op de desbetreffende ontwerpschets aangegeven ordonnanties (afb. 11 en 5). Tusschen de pilasters bevinden zich de deurnissen, waarboven rijke dessus-de-porte in stuc en op het voornaamste punt recht tegenover de trap een hogere nis, waarin thans een afgietsel naar een buste van den grooten keurvorst de leegte aanvult, gelaten door de verdwijning van het vroeger deze plaats accentueerend beeld. Twee schetsen van den Vlaamschen beeldhouwer Joannes Claudius de Cock voor een vrouwefiguur hebben mogelijk daarop betrekking gehad, al zijn ze 1706 gedateerd. De koof heeft eveneens rijke stucversieringen, welke zich voortzetten in het snijwerk van den lantaarnrand.

Al het genoemde stucwerk is aesthetisch onmisbaar en werkt in het architectonisch verband voortreffelijk, ofschoon op zichzelf beschouwd zijn kwaliteit niet hoog is en verre achterstaat bij die van de beste 18e eeuwse stucversieringen in het Westen van ons land. Men heeft den stijl dezer stucdecoraties en der overeenkomstig behandelde stucplafonds en betimmeringen in het huis met Régence betiteld. Die benaming is slechts in zooverre op haar plaats, dat we staan voor een ontaarding of wijziging in vrijere richting van Lodewijk XIV-vormen, welke echter niets te maken heeft met de vormtaal der Régence-periode in Frankrijk. Het hier voorkomende stucwerk wijkt af van het gelijktijdige en ietwat latere Hollandsche door de onzekere en veelvuldig gebroken lijnen der omramingen, de krulligheid van het lofwerk en het sterke reliëf der vrouwebustes in de cartouche-ovalen boven de deuren; zijn onrust en zwaarte herinneren aan West-Duitsch werk, ofschoon ook daarmede verschillen bestaan.

Het is denkbaar, dat men in dit alles de hand moet zien van den „dirigeerenden” architect Félix du Sart, omtrent wiens leven en werkzaamheid zeer weinig bekend is. Een andere mogelijkheid lijkt evenwel vooralsnog waarschijnlijker.

De vervaardigers van het achttiende-eeuwse stucwerk in ons land bleken, waar zulks viel na te gaan, tot dusverre vrijwel steeds Italianen. Zij moeten gewoonlijk handwerkers geweest zijn, die naar teekeningen van anderen werkten, doch traden een enkele maal ook als ontwerpers op¹⁾.

De ontwerpen voor de decoratieve behandeling van het trappenhuis en de bovenvestibule, de vele stucplafonds en een enkele kamerbetimmering in het huis van Van Schuylenburg schijnen van eenzelfde hand. Een der plafondschetsen nu draagt een Italiaansche toelichting en op het ontwerp voor het houtwerk der rechterbenedenvoorkamer staat onder de schaal piedi in plaats

¹⁾ Geïllustreerde beschrijving der nederlandsche monumenten van geschiedenis en kunst, de gemeente Maastricht, afl. 1, blz. 121.